

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/421/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916209041
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7916209041.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 595, proti žalovanému Q. K.Á., W., Y. XXXX/XX, o zaplatenie 4 446 € istiny s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 12C/281/2016-50 zo 16.12.2016 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalobu žalobcu zamietla. II. Stranám náhradu trov konania súd nepriznáva.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čo žalobca žiadal, čím žalobu odôvodnil (čo tvrdil) a, čo zistil z právoplatného rozsudku Okresného súdu (ďalej len OS) Trebišov 4T/70/2012 z 1.4.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 6To/109/2014-172 z 28.1.2015, predloženého žalobcom ako prílohu k žalobe. Ďalej uviedol: Žalobca v žalobe uvádza, že uplatňuje nárok na zaplatenie 4 446 € proti žalovanému ako škodu spôsobenú tr. činom. Zrejme z toho dôvodu nepredložil mu žiadne dôkazy okrem cit. rozhodnutí a zmluvy o úvere z 27.7.2010, a ani nenavrhoval vykonanie ďalších dôkazov. Nepreukázal dátum, kedy bola škoda uplatnená v tr. konaní. Zo zmluvy o úvere zistil, že k splatnosti celého dlhu malo dôjsť najneskôr 31.10.2010. Splatnosť úveru totiž bola dohodnutá v 2 mesačných splátkach po 2 223 € počnúc 5.9.2010. Žalobca však podal žalobu až 28.6.2016. Tvrdenie žalobcu v žalobe, že splatnosť 1. splátky nastala 5.1.2011 a splatnosť 2. splátky 19.4.2011 je zavádzajúce, pretože podľa predloženej zmluvy o úvere splatnosť 1. splátky bola dohodnutá na 5.9.2010, a teda splatnosť 2. splátky musela nastať najneskôr do 31.10.2010, lebo povinnosť žalovaného bolo splatiť úver v 2 mesačných splátkach. Pokiaľ žalobca uplatňoval nárok voči žalovanému ako náhradu škody konštatuje, že z jeho strany ide o mylný údaj v súvislosti so znením cit. právoplatného rozsudku OS Trebišov, ktorým bol žalovaný oslobodený spod obžaloby zo skutku, ktorým malo byť poskytnutie predmetného úveru. Nemožno vylúčiť, že žalobca si bol vedomý, že už uplynula 3 ročná premlčacia doba od doby splatnosti úveru, a preto uplatnil nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenú tr. činom, ktorého je premlčacia doba 10 rokov. Z uvedených zistení jednoznačne vyplýva záver, že žalovaný nespôsobil žalobcovi škodu spôsobenú úmyselným tr. činom, tak ako to tvrdí, pretože napriek tomu, že tvrdí, že za uvedený skutok bol právoplatne uznaný vinným, v skutočnosti bol z tohto skutku právoplatne oslobodený. Pokiaľ žalobca uplatňuje nárok voči žalovanému ako plnenie z úveru, vzhľadom „k tomu“, že splatnosť úveru nastala najneskôr 31.10.2010 a žaloba bola podaná 29.6.2016, podľa § 100 ods. 1,2, § 101 O. z. a § 5b zák.č.250/07 Z. z., žalobu žalobcu zamietol pre premlčanie. Trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku uplynula najneskôr 31.10.2013 a žalobu podal 29.6.2016. Aj za predpokladu, že 30.6.2011 podal tr. oznámenie, neoznačil ani nepredložil žiadny dôkaz na to, ktorým dňom uplatnil v tr. konaní nárok na náhradu škody. V žalobe sa vôbec nezmieňuje o tom, či a „akom“ období mohlo dôjsť v priebehu tr. konania k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty podľa § 112 O. z. Z uvedeného dôvodu na prerušenie plynutia premlčacej lehoty ani nemohol prihliadnuť. Žalobca v tomto prípade nesnil

povinnosť tvrdenia skutočnosti ohľadne včasnosti uplatnenia nároku a teda ani povinnosť predloženia dôkazu na preukázanie tejto skutočnosti (čl.8 CSP). Žalobca nemal v konaní úspech, žalovaný vznik trov nepreukázal, a preto stranám náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti Rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej 15 dňovej lehote v celom rozsahu toto o d v o l a n i e: z dôvodu, že: a) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d) CSP); b) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods.1 písm. f) CSP; c) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP). I. K zmluve o úvere uvádza nasledovné: Oprávnený postavenie povinného ako spotrebiteľa razantne odmieta. Oprávnený poukazuje na skutočnosť, že 27.7.2010 uzavrel s povinným zmluvu o úvere č.XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel povolania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na tento účel, a preto treba chrániť dobrú vieru veriteľa, pretože v zmysle bodu 2 všeobecných podmienok povinný podpisom zmluvy potvrdil, že informácie, ktoré poskytol oprávnenému sú pravdivé. Taktiež zák. o spotrebiteľských úveroch č.258/01 Z. z., neskôr č.129/10 Z. z. neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie, musí byť podnikateľom alebo zamestnaný. Preto pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Zákonodarcu v zák. o spotrebiteľských úveroch upravil špeciálne prípady, keď záujemca o úver ešte nie je podnikateľom, ani zamestnaný, avšak má záujem využiť úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Rovnaký právny názor zaujal, napr. OS Trebišov v uznesení 6Er/699/2009-113 z 25.11.2010. Skutočnosť, na čo konkrétne bol povinným následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Povinný ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zák. informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Oprávnený preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či povinný (dlžník) v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v zmluve. Zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. o spotrebiteľských úveroch, a preto nie je na mieste vzťahovať na ňu výlučne ust. O. z. Ako už bolo uvedené, podľa Zák. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel povinný poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. Oprávnený v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení povinného, že ide o úver poskytnutý na výkon povolania. Povinný toto svoje vyhlásenie potvrdil svojím osobitným podpisom v zmluve o úvere, pričom je potrebné zdôrazniť, že zmluva o úvere umožňuje aj iný obsah vyhlásenia v podobe poskytnutia úveru na účel zamestnania, podnikania alebo iného účelu. Oprávnený trvá na tom, že povinný nijako nepreukázal skutočnosť, že v čase podpisu zmluvy o úvere mu patrilo postavenie spotrebiteľa. V prípade postavenia oprávneného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. Argumentácia oprávneného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora (ďalej len ESD) v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o. i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s.468-469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu; per analogiam zamestnancom), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o. i. v Eliáš, K. a kol.: Občanský zákoník. Velký akademický komentář. 1. svazek. § 1-487. Praha, Linde 2008, s.324; Selucká, M. Ochrana spotřebitele v soukromém právu. 1. vydání. Praha: C. H. Beck 2008, s.54). V zmysle zák. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Povinný v zmluve o úvere výslovne prehlásil a svoje vyhlásenie potvrdil osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania. Ak by povinný nebral úver na účely povolania, tak prehlásenie, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon povolania by nikdy neurobil a nepripojil by k takémuto prehláseniu svoj podpis. V zmluve o úvere a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru (ďalej len VPPÚ) povinný zároveň vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane VPPÚ) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Z uvedeného vyplýva, že predmetná zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko povinný vstúpil do právneho vzťahu s oprávneným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon povolania a teda nie na

svoju súkromnú potrebu. K uvedeným tvrdeniam prikladá ako dôkaz, uznesenie OS Považská Bystrica: 10Er/422/2014-41 z 5.2.2016, ktorý v obdobnej exekučnej veci rozhodol, že v exekúcii sa pokračuje. Má za to, že rozhodovanie OS v obdobných veciach by malo byť jednotné. Takisto aj OS Dolný Kubín uznesením 5Er/474/2013-70 zo 4.3.2016, OS Bratislava V uznesením 54Er/4513/2014-31 z 30.3.2016, OS Trnava uznesením 54Er/776/2014-22 zo 17.2.2016, uznesením 21Er/115/2010-13 z 22.2.2016, uznesením 10Er/186/2010-11 z 18.2.2016, OS Bratislava III uznesením 35Er/1632/2014-16 z 15.2.2016, OS Čadca 16Er/366/2014 z 11.2.2016 a OS Komárno 14Er/618/2014-22 zo 14.4.2016, OS Michalovce 20Er/170/2011-19 rozhodli „rozhodli“, že v exekúcii pokračujú. Dôkaz: Rozhodnutie OS Považská Bystrica 10Er/422/2014-41, OS Bratislava III 35Er/ 632/2014-16. II. V prípade, ak by súd aj napriek uvedenému považoval vzťah medzi oprávneným a povinným za „spotrebiteľským“ uvádza nasledovné: V konaní, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, na § 17 ods.3 zák. o spotrebiteľských úveroch nebolo možné prihladiť, z dôvodu zákazu zabezpečiť splnenie dlhu zo spotrebiteľského úveru zmenkou, ktorá bola ustanovená v § 17 ods.3 zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách od 1.1.2011 do 30.4.2014 (t.j. presne 40 mesiacov) a jedinou sankciou za jej porušenie bola zodpovednosť veriteľa za škodu vzniknutú porušením nemožnosti zabezpečiť splnenie dlhu zo spotrebiteľského úveru zmenkou veriteľom. Nachádzací súd môže na porušenie zákonného zákazu vyhotovenia zmenky veriteľom prihliadať iba na námietku dlžníka, pretože porušenie zákonného zákazu vystaviť zmenku na zabezpečenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy oprávňuje zmenkového dlžníka na uplatnenie nároku na náhradu škody iba voči veriteľovi (zmenkovému veriteľovi). V zmenkovom konaní až do 22.12.2015 nebol súd oprávnený ex offa prihliadať na okolnosti, ktoré sa zakladali na in personam vzťahoch medzi zmenkovým veriteľom a zmenečníkom. Dodatočná povinnosť prihliadnúť na neprípustnosť použitia zmenky, ak nebola súdu uložená takáto procesná povinnosť v čase konania o zmenkovom nároku, ako je od 1.1.2016 stanovená, je vo vzťahu k právoplatným rozhodnutiam o zmenkových nárokoch prejavom porušenia ústavnej zásady ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere, nepochybne pravou retroaktivitou, pretože sa spätne zasahuje do už priznaných nárokov v súlade s vtedajším právom, pričom takýto postup nemožno oprieť ani o extenzívny výklad a uplatnenie priameho účinku smernice 93/13/ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, pretože v prípade zmenkového nároku nejde o zmluvnú podmienku a tak je smernica 93/13/ES neaplikovateľná na zmenky. Zmenkový nárok nie je akcesorický od zmluvného záväzku a je vo vzťahu k nemu abstraktný, teda nie je ovplyvnený kauzou zmluvného záväzku. Inou by bola situácia, keby sa uplatnil nárok zo zmluvy, vtedy by sa na zmenku prihliadalo. Zákonodarca riešil v § 17 ods.4 zák.č.129/10 Z. z. túto situáciu zodpovednosťou veriteľa z takéhoto zmenkového uplatnenia voči dlžníkovi zodpovednosťou za škodu, ktorú mu takto spôsobí. Takúto námietku in personam pre porušenie zákonného zákazu mohol dlžník v rozhodcovskom konaní SR 06640/11 uplatniť. Samozrejme za podmienky, že vznik škody preukáže. Rozhodca preto nemohol prihliadnúť na nemožnosť zabezpečiť splnenie dlhu zo spotrebiteľského úveru zmenkou, pretože dlžník - povinný ani netvrdil vznik škody ani ho nepreukazoval. Zákonodarca zvolil náhradu škody veriteľa na základe objektívnej zodpovednosti, takže, ak by dlžník uplatnil námietku zákazu použitia zmenky a náhrady škody. Je teda zřejmé, že rozhodcovský súd v konaní o zmenkovej pohľadávke nemohol prihliadnúť na neprípustnosť použitia zmenky na zabezpečenie splnenia dlhu zo spotrebiteľského úveru, keďže dlžník - povinný námietku náhrady škody vzniknutej v dôsledku porušenia povinnosti nepoužívať zmenku na zabezpečenie dlhu zo spotrebiteľského úveru neuplatnil. Doterajšia zmenková judikatúra spred 23.12.2015 nepripúšťa ex offa prihliadať na neprípustnosť zabezpečenia dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou s takým následkom, aby ex offa umožnila dlžníkovi uplatňovať jeho nárok na náhradu škody. Zákaz zmenky nemôže spôsobiť jej nevykonateľnosť. Zmenka je totiž cenný papier a jej vznik, aj keď je zakázaný, nemožno poprieť. Prihliadať na to, že jej vznik je zakázaný, voči zmenke samotnej, nie je možné. Iba zmenkový dlžník (zmenečník), ktorý takú zmenku vystavil, má právo na náhradu škodu voči veriteľovi, ktorý mu použitím takej zmenky spôsobí škodu. Nepochybne ide o relatívnu námietku založenú na osobných vzťahoch k veriteľovi, pretože veriteľ je objektívne zodpovedný za škodu spôsobenú použitím zakázanej zmenky. Avšak bez takejto relatívnej námietky súd ex offa nemohol na ňu prihliadať, pretože ten môže ex offa prihliadať iba na neplatnosť právnych úkonov vrátane právnych úkonov, ktoré sú zák. zakázané (zmenka je však cenný papier, to nie je právny úkon), čiže súd môže (resp. musí) prihliadať ex offa iba na neplatnosť zmluvy o úvere. Ak však súd nezistil neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemôže brániť výkonu práva zo zmenky. Ale aj keby zistil neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, opäť do 22.12.2015 na túto okolnosť musel upozorniť zmenkový dlžník námietkou. III. K premlčaniu: Cituje znenie § 110 ods. 1 prvá veta O. z. Má za to, že uplatnený nárok nie je premlčaný a to z dôvodu, že OS Trebišov ju rozsudkom z 1.4.2014 odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, vedeným pod spis. zn. 4T/70/2012 v spojitosti s uznesením KS Košice 6To/109/2014-172 z 28.01.2015. Ďalej uvádza,

že rozsudok OS Trebišov 4T/70/2012 z 1.4.2014 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 28.1.2015. Z cit. ust. O. z. jasne vyplýva, že uplatnený nárok nie je premlčaný. Cituje znenie § 106 ods.2 O. z. Okrem toho, z ust. o premlčaní nároku na náhradu škody jasne vyplýva, že právo na náhradu škody sa premlčuje za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti z ktorej škoda vznikla. Domáha sa zaplata 4 446 € s prísl. titulom náhrady škody a to z nasledovných dôvodov: OS Trebišov rozsudkom 4T/70/2012 z 1.4.2014 uznal žalovaného vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods.1 Tr. zák. a podľa § 288 ods.1 Tr. por. odkázal ju ako poškodenú so svojím nárokom na náhradu spôsobenej škody na občianske súdne konanie. Rozsudok OS Trebišov 4T/70/2012 z 1.4.2014 nadobudol právoplatnosť 28.1.2015 a vykonateľnosť 28.1.2015. V. Žiada na základe uvedených dôvodov napadnutý Rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konania.

4. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), preto ho podľa § 389 ods.1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil podľa § 391 ods.1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. Žalobkyňou v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté, preto nie je tento odvolací dôvod daný.

9. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

10. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.2 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne

aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

11. Oba tieto uplatnené odvolacie dôvody sú dané, lebo súd z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12. Podľa § 112 prvá veta O. z. ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie.

13. Splnomocnený zástupca žalobkyne Rastislav Krajčo pri svojom výsluchu svedka - poškodeného 15.12.2011 na Okresnom riaditeľstve PZ v Trebišove, Odbore kriminálnej polície, Oddelení ekonomickej kriminality Trebišov do zápisnice ČVS:ORP-486/OEK-Trebišov-2011 (č.l.26-31 spisu 4T/70/2012), o. i., uviedol, že uplatňuje nárok na náhradu škody.

14. Z uvedeného vyplýva, že v čase od 15.12.2011, t. j. od uplatnenia nároku na náhradu škody v tr. konaní do 28.1.2015, t. j. do dňa právoplatného skončenia tr. konania premlčacia doba neplynula.

15. V čase od 31.10.2010, t. j. od splatnosti celého dlhu, ako ju ustálil súd v napadnutom rozsudku do 15.12.2011 uplynulo z premlčacej doby 1 mesiac a 14 dní a v čase od 29.1.2015 do 29.6.2016, kedy bola žaloba podaná na súd uplynulo z premlčacej doby 1 rok a 5 mesiacov, teda spolu 1 rok 6 mesiacov a 14 dní, tzn., že 3 ročná premlčacia doba na uplatnenie nároku nemohla uplynúť 31.10.2013 a súd nesprávne zamietol žalobu pre premlčanie.

16. Ak sa súd dopustil omylu v právnom posúdení pre chybné použitie právnej normy alebo pre jej chybnú interpretáciu a z tohto dôvodu súčasne nedostatočne zistil skutkový stav, nespĺnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu a nie je povinnosťou odvolacieho súdu takýto komplexne chybný postup naprávať.

17. So zreteľom na uvedené skutočnosti, je tak zrejmé, že právne posúdenie veci súdom je nesprávne, preto musel byť napadnutý rozsudok zrušený a vec musela byť mu vrátená na ďalšie konanie, v ktorom bude povinný zaoberať sa právnym základom a výškou uplatneného nároku a podrobne sa vysporiadať so všetkými skutočnosťami uvedenými v odvolaní a vo veci opätovne rozhodnúť.

18. Záver súdu, že žalobkyňa neoznačila ani nepredložila žiadny dôkaz na to, ktorým dňom uplatnila v tr. konaní nárok na náhradu škody a v tomto prípade nespĺnila povinnosť tvrdenia skutočností ohľadne včasnosti uplatnenia nároku a teda ani povinnosť predloženia dôkazu na preukázanie tejto skutočnosti nie je správny, lebo v žalobe označila sp. zn. rozhodnutí súdov vydaných v tr. konaní a bolo povinnosťou súdu vykonať dôkaz celým obsahom tr. spisu a ak by bol tak postupoval, bol by zistil, kedy došlo k uplatneniu nároku na náhradu škody v tr. konaní.

19. Je pravda, že žalobkyňa sa v žalobe vôbec nezmieňuje o tom, či a v akom období mohlo dôjsť v priebehu tr. konania k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty podľa § 112 O. z., avšak nemohla vedieť, že súd bude považovať uplatnený nárok za premlčaný a nemohla sa to dozvedieť ani z oznámenia z 11.10.2016 (č.l.31), že žaloba a predložené prílohy neobsahujú v tomto štádiu konania preskúmateľný výpočet výšky uplatneného nároku, ako aj všetky úplné a preskúmateľné údaje preukazujúce tvrdenia o uplatnenom nároku, lebo v ňom súd neuviedol v čom konkrétne je žaloba neúplná a ako ju treba doplniť (§ 129 ods.2 CSP).

20. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 237 ods.1 CSP).

21. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.